

A watercolor illustration of a landscape. In the foreground, there are green bushes and flowers. A large tree with bare branches is on the left. The background shows rolling hills and a sky with soft colors. A red, scalloped-edged box is centered in the upper half, containing the text 'BETTY NEELS'.

BETTY NEELS

Deborah's oodates

Originaali tiitel:
Betty Neels
Waiting for Deborah
2012

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 1994 by Betty Neels
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2018.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale
Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja
teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D10349418
ISBN 978-9949-82-301-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Esimene peatükk

Mees, kes tühja kamina ees seisis, oli lühike ja tüüakas, pika kõhna näo ja helepruunide juustega, mis olid ta laubalt juba taandumas. Tal oli seljas kitsatriibuline ülikond ja värviline särk ning ees täiesti kohutav lips, ja oli näha, et ta on väga rahul nii oma välimuse kui riie-tusega. Tema kõnemaneeer oli suureline, mis ei sobinud kuidagi ta vanuse ja välimusega.

Toas oli veel kaks inimest. Noor naine, elegantselt riides ja laitmatult meigitud, ilusa näo ümber hoolikalt seatud tume juuksepahmakas, mis püüdis jätta muljet lohakast elegantsist, lebaskles diivanil, ning teine tüdruk, temast märgatavalt noorem, istus väikesel toolil akna all. Vastupidi ta kaaslasele olid viimase porgand-punased juuksed sirged ja üpris hooletult kuklasse krunni keeratud. Ta polnud silmapaistva välimusega ja kindlasti oli ta liiga kõhn; ainult ta silmad, millega ta mehele pilgu heitis, olid ilusad: elavad, sinised ja suured ning ümbritsetud kaarduvatest ripsmetest, mis olid

mitu tooni tumedamad kui juuksed. Neiu istus rahulikult, käed tviidseeliku peal süles, ja kuulas meest, kui too rääkis.

„Muidugi müün ma selle koha ja mööbli maha. Võib-olla pean oma raha ootama, aga minul on oma korter ja sinul, Barbara, on sinu oma.“

„Minul pole korterit,“ mainis porgandikarva juustega tüdruk jahedal toonil.

Mees ja naine vaatasid talle otsa. „Mu isast oli kena lasta sul siin mugavalt olla, kuni ta veel elas; ta oli väga suuremeelne, arvestades seda, et sa polnud tema sugulane...“

„Minu ema abiellus temaga.“

Ta kasuvend tegi oma tõntsaka käega kannatamatu liigutuse. „Ja su ema surmast peale andis ta sulle kodu – ja väga mugava kodu –, kus sa muretult elasid, Deborah, ja ma arvan, et mina ei võlgne sulle midagi.“

„Noh, ma arvasingi, et sa võid niimoodi mõelda.“ Neiu lisas tasa rahulikult toonil: „Sina ja Barbara pole mind kunagi sallinud.“

„Noh, sul pole vaja enesehaletsuses püherdada,“ ütles Barbara õelalt. „Sul on majapidamisega piisavalt kogemusi, nii et otsi endale töö – mine näiteks koduabielseks. Igatahes on see kõik väga tüütu. Walter, ma jätan selle kõik sinu hooleks; lihtsalt anna mulle minu osa, kui sellest kohast lahti saad.“ Ta tõusis graatsiliselt ja läks kamina kohal rippuva vanaaegse peegli juurde juukseid korrastama.

„Hästi, aga see võib võtta mõne aja. Ma arvan, et Deborah võib siia jääda ja maja eest hoolitseda, kuni see saab müüdnud.“ Mees ei küsinud, kas neiu seda soovib, vaid jätkas: „Ma hoolitsen selle eest, et sul oleks raha söögi jaoks ja nii edasi.“

Mees läks koos õega ukse juurde. „Ja ära arva, et sa võid mu raha tuulde loopida, ma tahan, et sul oleks iga kulutatud penn arvel.“

„Mingeid arveid ei tule,“ sõnas Deborah mõistlikul toonil, „sest mul pole raha; sa võtsid tšekiraamatud ära kohe, kui mu võõrasisa suri, ja ilmselt ka kogu sularaha, mis majas oli.“

Walter läks sobimatul kombel näost tumelillaks ja ütles ruttu: „Ära ole jultunud, sa ei tea sellistest asjadest midagi.“ Tä võttis taskust rahakoti ja sellest mõne rahatähe. „Sul läheb väga vähe raha vaja, sellest peaks mõneks nädalaks piisama.“

Tä kiirustas Barbarat lahkuma, lõi ukse enda järel kinni ning avas selle siis uuesti. „Ja palun pea meeles, et see maja koos sellega, mis siin on, kuulub nüüd minule.“

Deborah istus vaikselt, kuni kuulis eesukse paukumist – uste paugutamine oli Walteri komme oma pahameelt väljendada. Seejärel tõusis ta püsti, võttis raha ja pani selle käekotti ning läks kööki endale lõunat valmistama. Tä oli majas üks; kui võõrasisa veel elus oli, olid olnud seal kokk ja teenijatüdruk, aga Walter oli nad lahti lasknud ja kuupalga välja maksnud kohe,

kui matused olid lõppenud. Pole tarvis lisasuid toita, ütles ta Barbarale; Deborah'le ei pidanud ta midagi maksuma, kuni neiu majja jääb, senikaua kui maja saab müüdnud. Neiul polnud kuhugi minna, tal ei elanud lähedal sugulasi ja ta ainsad sõbrad olid juba vanemad, ema sõbrad. Niikuinii oli ta nendega sideme kaotanud, sest isa ei tahtnud kuulda mingitest seltskondlikest sidemetest, mis neiul oleks võinud olla; Deborah' koht oli kodus tema eest hoolitsedes, nagu ta aeg-ajalt ütles. See oli, nagu Walter rahulolevalt mainis, kõige parem asjakorraldus.

Deborah sõi lõunat, pani üleriided selga ja lahkus majast ning kõndis kiiresti märtsikuises jahedas tuules. Bussipeatus oli mõne minuti kaugusel, sest ta võõrasisa maja oli eraldatud kohas Hampsteadis, aga talle meeldis väike jalutuskäik ning ta pea oli täis plaane. Ta oli vaba; pole tähtis, mida Walter rääkis, aga ta leiab endale võimalikult kiiresti töö ja lahkub. Ta võib jätta võtmed kinnisvaraagendi kätte...

Oxford Streetil, kus ta bussilt maha astus, ostis ta õhtuse ajalehe ja vaatas läbi tööagentuuride kuulutused. Agentuure oli mitmeid. Ta valis selle, mis oli kõige lähemal, ütles, et tahaks olla lapsega peres abiline, maksis vajaliku summa ja läks teisele aadressile, mille oli ajalehes ära märkinud. Ta külastas nelja agentuuri ja nende nõutud summa võttis suure osa Walteri käest saadud rahast. Tuleb kulutada, et rohkem raha saada, ütles Deborah endale, minnes tagasi bussi peale, et sõita koju

Hampsteadi, suurde ebasõbralikku majja, mida ta oli mõne hea aasta koduks nimetanud.

Ta jõi teed ja sõi õhtust ühel ja samal ajal, sest oli juba varajane õhtu, ning istus köögis, pliats ja paber laual enda kõrval, ning arvestas optimistlikult. Ta oli andnud agentuuridele oma telefoninumbri; nad pidid helistama, kui on midagi sobivat. Seni pakib ta oma asjad kokku ja – kuna talle ei tulnud pähegi, et võiks teisiti teha – koristab ja pühib tolmu ning võtab tolmuimejaga üle need sünged toad, kuni saab lahkuda. Ta pani varsti ukсед lukku ja läks ülakorrusele oma tuppa, et voodis lugeda. Talle ei meeldinud üksi selles majas olla, aga kuna polnud valikut, otsustas ta mitte välja teha neist vaiksetest helidest ja kriuksatustest, mida oli miskipärast vaid öösiti kuulda. Aga täna oli ta oma tulevikumõtetest liiga elevil, et nende häälte pärast muretseda.

Ta polnud oodanud, et kuuleb midagi juba järgmisel päeval, aga neljanda päeva lõpuks hakkas ta muretsema. Üks mees kinnisvarabüroost käis seal, vaatas maja üle ja ütles Deborah'le, et võtab ta vennaga ühendust, ning tundus, et Walter tuleb lähemas tulevikus sinna. Neiu helistas järgmisel hommikul agentuuridesse ja esimesel kolmel polnud midagi pakkuda, aga neljas oli lootusrikkam: kui ta kontoris läheb, siis ehk leiab ta midagi, mis talle sobiks.

Deborah ei kaotanud aega. Tipptund oli möödas, buss sõitis kiiresti ning ta oligi Oxford Streetil ja siis

sealt viie minuti tee kaugusel kõrvaltänaval, kus agentuur asus.

Ta oli juba ukse juures, kui keegi talle õlale koputas.

„Debby – oled ju Debby? Kullake, sellest, kui me viimati nägime, on nii kaua aega möödunud – su võõrasisa suri hiljuti, eks ole? Kaks nädalat tagasi, jah? Kas sa elad koos oma vennaga?“

Rääkija oli vanem, hästi riides ja ikka veel ilus naine ning tal oli soe naeratus.

„Proua Dexter, kui tore teid näha – sellest on aastaid...“

„On küll,“ ütles ta kaaslane ja vaatas, et Deborah' välimus polnud ajaga paranenud ning kindlasti kandis ta sedasama jakki ja seelikut nagu siis, kui nad viimati kohtusid. „Sa pead koos minuga lõunale tulema ja uudi-seid rääkima, aga kõigepealt on mul tarvis minna selle tüütu naise juurde sellest agentuurist. Kas sa mäletad vanaproua Vernoni? Su kalli ema sõbranna ja su vana-ema oma ka. Tal oli mõni kuu tagasi infarkt ja nüüd elab ta koos oma sugulasega, kes lihtsalt ei suuda temaga hakkama saada ja palus mul leida keegi, kes elaks seal ja tema järele vaataks – kerge töö, ütles ta mulle, natuke majapidamistöid ja triikimist ja nii edasi. Seal majas on teenija ka, aga Clara – see sugulane – rääkis mulle, et ta ise pole eriti tugev.“

Proua Dexter tõmbas hinge ja Deborah ütles kiiresti: „Proua Dexter, mul on kangesti tööd vaja, nii ruttu kui võimalik – kas mina kõlbaksin?“